

Utassy József

BARTÓK BÉLA

Égmerengő tó, derengő romház,
csónakszomorú tengerszem,
fölfelé hulló pontylevélcsontváz,
ki előtt már csak Isten a horgász,
csillag a csali őszreggel.

Szomorú csónak: Emberszem!

Nem marad semmi biztató itt.
Égre leng, oly sovány a tó is,
zenitre húzó légnemű láger:
Kémény-Anyaöl! hol a kondor gyász
párafüstből is Piétát formáz,

s örökmécses ragyog: Holdkandeláber!

Át a nádason zongora tűnik.
Püföli a szél vakfehér keze
félhangok buzogány billentyűit.
Szuronyrohamra zúdul egy front sás.
Arany- és ezüsthíd robbantás.

Csontok közé csapj, félelmetes
cromagnoni ős: Te Négykezes!

Viador páncélbikacsorda bög,
hágja húgodat, ökleli nőd,
s úgy veti szarván anyádat vállra,
kiáll a Hold peremére Isten,
és vakjainak lekiáltja:

Ím, Európa Elrablása!

*

Nem, tovább nem menekülök.
Hová fut az ember gömbön?

Hold alatti kőre ülök:
jöjjön, várom, dörömböljön
ajtón, ablakon, mellemen,
ha már elindult ellenem.

Hiába himnuszolsz, haris!
Kilakoltatták szavam is.

Égüres immár minden ének,
szomorú vagyok, szomorú,
csillagom nagy csönd, s még abban is
perceg a szú, perceg a szú.

Némulj el, nagyon fájsz, haris!
Honvágy kínoz hazámban is.

Népszava. 116. évf. 1988. 163. sz. 9. p.
/ július 9. /